

Pátá politická teorie

Autor: Titus Quintus

Se západními národy je v zásadě amen. Zůstane jen diaspora - nebo vůbec nic. Stojíme tak na rozcestí: buď nás pohltní materialistický multikulturní chaos, nebo se staneme tím, čím jsme, tj. vyhnanci ze zaniklého světa

Pátá politická teorie (5PT) věří, že bychom místo **nacionalismů** na státní úrovni měli své úsilí soustředit na to, jak se stát kmenem v diaspoře. Jinak řečeno tedy dokážeme „zachránit“ jedině tu část evropských a eurokoloniálních národů, která o to stojí a to spojením se do pevně provázaného kmenového společenství - nikoliv konverzí odnárodněných mas k našemu stále více okultnějšímu (*occultatio*=skrytí, skrytému - pozn. DP) světonázoru,

tvořenému zásadami jako etnocentrismus, rasový realismus, tradiční role pohlaví, nativismus, reakční politika atd. Neříkám to jako zlý rasista či fašista, ale coby člověk, jemuž záleží na pokračování vlastního národa, který ovšem nemůže existovat, bude-li od kořene proměněn na něco úplně jiného, cizího. Přestože jistou míru ohebnosti a změnu lze považovat za snesitelnou a v některých případech dokonce i žádoucí, o úplné výměně to rozhodně říct nelze. A jelikož jsou národní podjednotky západní civilizace bez života a neschopné zajistit svou další existenci, musíme se poohlédnout jinde a vrátit k prapůvodním úrovním lidské společenské organizace, chceme-li zachovat úplnost našeho dědictví a současně do něj i začleňovat inovace propojené budoucnosti.

5PT znamená plně přijmout konec národních států a přistoupit k nastalé situaci takovým způsobem, který nám zajistí co nejvýhodnější postavení v postmoderním globalizovaném světě. Jako vždy totiž nelze tok událostí obrátit, ale nanejvýš využít jeho hybnou sílu. Západní národy se stanou diasporou – a to i na Západě samotném. Naší odpovědí musí být vytvoření kmene schopného čelit a) problémům anomického a atomizovaného života v naší společnosti i b) neúspěchu politických nacionalistických hnutí stavících se na obranu evropského a eurokoloniálního dědictví proti všem podobám úpadku. To se nám ovšem nepovede tak, že se postavíme proti běhu dějin a budeme křičet „stůj“, ale spíš pochopením historického vývoje a jeho využitím tak, aby nás táhnul, zatímco se postupně budeme přizpůsobovat změnám spojených s postmodernitou.

Když to řeknu poněkud srozumitelněji, rozklad národních hranic i cítění u západních národů neznamená konec těchto skupin, ale pouze národního státu coby organizační jednotky, jež ohraničuje naši příslušnost. Tento kolaps v rozporu s četnými předpověďmi nevedl k hladkému přechodu k obřím superblokům, ale naopak vytvořil identitou poháněné ovzduší nejistoty a strachu, s tím jak se různé lokální skupiny vzpírají explozivní expanzi bezduché a materialismem poháněné kosmopolis. Tento identitární kvas nám mnohé prozrazuje o okrajích politického života na Západě. Hlasitěji než kdy předtím se dnes ozývají lidé, kterým jde o víc než jen nekonečný hospodářský růst nebo vytvoření progresivní utopie – často tak však činí z emocionálního pouta ke zpuchřelým, překonaným a ke zkáze odsouzeným formám moderní organizační jednotky společnosti. Co hůř, pouští se této sisyfovské práce z pozice menšiny. Etnos se sice snaží vykroutit, ale démos – který si odhlasoval odnárodnění – ho drží pod krkem v pevném sevření.

Demos v konečném účtování následuje kosmopolis i její zákonitostí vyžadující, aby v ní mohl žít každý „občan světa“ – bez ohledu na to, jestli tam pro něj je práce nebo není, či zda se dokáže asimilovat. Důležitější než národní soudržnost zjevně je schopnost být ozubeným kolečkem ekonomického soukolí. Pokud se tedy každý může stát politickým příslušníkem libovolného „národa“ a přijmout tuto identitu prostým přistěhováním se a žádostí o ubytování, co brání lidem, kteří svou velkou výměnu přijmout nechtějí, aby se spojili pod jednou identitou, která podobně jako její protipól překračuje všechny hranice i národnostní sentiment? Při sledování sestupného proudu musíme hledat také jeho protiproud.

Komunikační technologie a možnost interakce v reálném čase – tedy debat o sociálních,

politických, kulturních, ekonomických, morálních i duchovních problémech, kterým coby členové evropské a eurokoloniální rodiny musíme čelit – zmenšily vzdálenost mezi námi víc než kdykoliv v minulosti. Děje se tak bez ohledu na hranice, což dále zvýrazňuje úpadek národního státu. Jsme stále méně Američany, Nory nebo Němci a stále více západními míšenci. A z této diaspory podobně smýšlejících Západanů, z těchto již dříve přítomných podobností a spřízněnosti, jež technologie se stále rychlejším rozkladem našich národů zdá se jen a jen urychlila, už dnes pomalu začíná vyrůstat náš kmen.

V delším časovém horizontu se 5PT toto formování identity pokouší geograficky zkoncentrovat a seskupit, aniž by tím však jakkoliv umenšilo vědomí globální propojenosti a bratrství. Chceme dospět až do bodu, kdy budeme moci zcela konkrétně hovořit o velikosti, rozšíření a ekonomické **nice** západní diaspory v dané zemi. Model diaspory tedy pracuje s přijetím subnárodní a transnárodní identity a) v reakci na smrt národní identity a b) coby rozšíření procesů utváření identity umožněné postmoderními technologiemi.

Subnárodní identitou máme na mysli, že západní diaspora vznikne v každém státě, kde vědomě vytvoříme generační společenství a kmenové sítě. Tím pádem bude západní diaspora existovat v zemích Severní Ameriky, Evropy, britské Oceánie a možná i v Latinské Americe a jižní Africe. Tato společenství zákonitě budou mít své vlastní, místně podmíněné starosti, priority i postupy, zároveň však nebudou těmito místními odlišnostmi definována. Západní diaspora ve Francii není totéž co „francouzský národ“. Francouzský národ hlasuje pro svůj demografický zánik, naproti tomu západní diaspora učiní opačné rozhodnutí, tj. zachovat svou existenci.

Označením transnárodní pak míníme, že západní diaspora nebude nějakou ohraničenou geopolitickou jednotkou nebo jednotkami. Naše shromáždění budou jednat unisono, naše kmenové sítě se nebudou ohlížet na hranice a naše starosti budou sdílené. Jelikož všichni už dnes svým způsobem žijeme v cizí zemi, přirozeně budeme mít blíže k sobě navzájem coby příslušníkům téhož kmene, než k našim sousedům, kteří ale do naší skupiny nepatří. Být transnárodní znamená náležet ke společenství, jež není vázané na určité teritorium. V Chile i Británii jsem do stejné míry Západan, i když jsem třeba přišel ze západní kongregace v Chile do jiné v Británii. Naše společná kultura a hodnoty budou hlubší než ty, jež sdílíme s ostatními obyvateli Chile nebo Británie.

Příslušníci cizích menšin tvoří vlastní a svébytný lid bez ohledu na to, kde zrovna pobývají, dokud tedy zůstávají jejich pouta k vlastním lidem silnější než ta k cizím lidem žijícím okolo nich. Právě v tom spočívá přitažlivost a síla modelu diaspory: kongregace Západanů mohou existovat takřka kdekoli na území někdejších evropských nebo eurokoloniálních národních států a zachovat si vědomí své soudržnosti, jsou v, ale ne z („tohoto světa“ – biblický odkaz, pozn. překl.)

V mnoha ohledech se jedná o návrat k tradicím Starého světa a jeho malých i větších národů rozptýlených po území předmoderních států: Židé, Arméni, Řekové či Němci Evropy i Blízkého Východu. Toto pojetí se značně liší od moderní národní představy shromáždit všechny příslušníky skupiny X ve státu země-X, nebo přetavit všechny obyvatele země-X na

příslušníky skupiny X. A pochopitelně se rozchází i se soudobými představami upírat skupině X právo na existenci a jedním dechem tvrdit, že země-X patří celému světu. My namísto toho uznáváme podobu hranic i demografického rozložení i fakt, že lidé X nejsou vázáni na to, kde „mají lidé X být“ nebo odkud pocházejí. Zajímá nás ur-identita kmene, nikoliv jeho prapůvodní *urheimat*. Toto odloučení se stane naší silou.

Jedná se o naprosto odlišný způsob uvažování o nás samých i našem místě ve světě, než na jaký jsme my Zápaďané zvyklí. Dokonce i deskriptivní pojmy, jež jsem se rozhodl užít místo nacionalisty tolik upřednostňovaných „bělochů“ – Evropané a eurokolonialisté – odrážejí ono starší (nikoliv však primordiálně starší) pojetí geografie-národnosti. Dnes se však blížíme uskutečnitelnosti národnosti-bez-geografie. Evropané i jejich zámořští příbuzní tvoří jeden lid. I kdybychom snad část po části dekonstruovali všechna etnocentrická a civilizační zdůvodnění tohoto tvrzení, pořád bychom zůstávali jedním lidem – už jen proto, že nás za něj označila koalice Cizích. Řím i jeho spojenci se stali prostě Římem, stejně jako se Kartágo i jeho spojenci stali Kartágem.

Postará se o to tlak na západní diasporu zvnějšku, jelikož její nejeticentričtější a kulturně nejsilněji tradicionalističtí příslušníci se ve svém smýšlení utvrdí a předají tyto své geny a memy dále, zatímco ti méně skupinově orientovaní diasporu opustí a přijmou za svou identitu státu, v němž žijí a lidí kolem sebe. S postupujícím časem se tak bude subnárodní a transnárodní charakter západní diaspory jen utvrzovat.

Nemusíme nad ním jásat, ale to nejhorší, co lze modelu diaspory vytknout, je, že ho lidé nechtějí, nikoliv že nemůže fungovat. Obracet se zpátky do historie pro superstrukturu známou jako národní stát a pokoušet se ji přivléci do budoucnosti, není použitelný plán. Použitelná však je ona prazákladní myšlenka, že spříznění lidé jsou rozšířeným kmenem bez ohledu na geografické rozptýlení a etnické složení politických jednotek, v nichž žijí. I když bude můj bratr žít v Británii, zůstává mým bratrem.

Úvaha *Sub-National and Trans-National Identity as a Response to the Loss of Nation-Statehood* vyšla původně na stránkách *The Fifth Political Theory* 10. května 2017.